

Arrest

nr. 201 181 van 15 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, en Tina ADAMS, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige X en X op 22 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 oktober 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, komt op 21 november 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 22 november 2011.

Op 11 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook navolgende asielaanvragen van eerste verzoeker worden niet ingewilligd.

Op 14 augustus 2015 dient eerste verzoeker samen met tweede verzoekster, dit is zijn partner van Nigeriaanse nationaliteit, en hun kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 162 699 van 24 februari 2016 wordt bij voorlopige maatregelen de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen van deze beslissing. Bij arrest van de Raad nr. 168 253 van 25 mei 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 16 februari 2016 neemt de verwerende partij ten opzichte van eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 162 711 van 24 februari 2016 wordt de schorsing van dit bevel bevolen. Op 4 maart 2016 trekt de verwerende partij deze beslissing in. Bij arrest van de Raad nr. 168 173 van 24 mei 2016 wordt de schorsing opgeheven en wordt het beroep verworpen.

Op 1 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 14 augustus 2015 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 164 151 van 15 maart 2016 wordt de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen verworpen. Op 29 maart 2016 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 167 636 van 13 mei 2016 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 maart 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een nieuw bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest van de Raad nr. 164 149 van 15 maart 2016 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van deze beslissing. Op 11 april 2016 trekt de verwerende partij dit bevel in. Bij arrest van de Raad nr. 168 871 van 1 juni 2016 wordt de schorsing opgeheven en wordt het beroep verworpen.

Op 23 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 augustus 2015 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 oktober 2017 ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.08.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., M. V. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Liberia

geboren te T. op (...)1972

Adams, Tina (R.R.: xxx)

nationaliteit: Nigeria

geboren te E. S. op (...)1993

+ minderjarige kinderen:

A. C. geboren op (...) 2011

A., V. K. geboren op (...) 2013

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch advies opgesteld door de arts-adviseur op 20.09.2016 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 23 september 2016 wordt ten opzichte van eerste verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet Schending artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

11.1.1. Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde"

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luiden als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Zowel in feite als in recht dient de bestreden beslissing dus afdoende gemotiveerd te zijn.

11.1.2. In casu luidt de conclusie van de bestreden beslissing echter als volgt:

(...)

In het administratief dossier dat de raadsman van de verzoekende partij dd. 13 november 2017 via de dienst openbaarheid van bestuur mocht ontvangen, bevindt zich nergens een "MedCOI-bron". Bijgevolg kan deze onmogelijk een wettigheidscontrole van dit argument doorvoeren.

Voorbehoud wordt aldus gemaakt. Mochten de Medcoi-bronnen zich evenmin in het administratief dossier van de Raad bevinden, dan is de beslissing onherroepelijk gevestigd aangezien elke verificatie van deze motivering alsdan onmogelijk is, ook voor de Raad.

Mochten deze bronnen zich dan wel in het administratief dossier bevinden, dan verzoekt de verzoekende partij de Raad uitdrukkelijk om deze op hun correctheid te willen verifiëren, hetgeen dan uiteraard een onderzoek naar de materiële motiveringsverplichting inhoudt en bijgevolg in het volgende middel zal worden herhaald.

Aldus kan de raadsman op heden slechts vaststellen dat de motivering niet afdoende is. Aangezien de MedCOI-bronnen niet publiek zijn en zich evenmin in het door hem verkregen administratief dossier bevinden, laat zij niet toe enige controle door te voeren.

De bestreden beslissing is dus niet afdoende in rechte gemotiveerd en schendt dus op manifeste wijze de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals artikel 9ter Vreemdelingenwet."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 9ter vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen middels hun raadsman dat er bij de kopij die zij ontvingen van het administratief dossier nergens een MedCOI-bron aanwezig was. Hierdoor kunnen zij deze niet toetsen en zou de motiveringsplicht en artikel 9ter Vw. geschonden zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, zodat de RVV deze inderdaad kan onderwerpen aan een wettigheidscontrole. Bovendien kan verzoekende partij het dossier inkijken bij de RVV, zodat hij niet aantoonbaar geen toegang te hebben gehad tot deze informatie. Het eerste middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 20 september 2016 dat verwijst naar twee “MedCOI”-bronnen die zouden toegevoegd zijn aan het administratief dossier van verzoeker, maar dat deze bronnen zich daar niet in bevinden. De raadsman van verzoekers heeft inzage gevraagd in het dossier maar heeft nergens deze “MedCOI”-bronnen gezien. Verzoekers wijzen erop dat als deze bronnen zich effectief niet in het administratief dossier bevinden, de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kan uitvoeren en de motivering niet kan verifiëren.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur *d.d.* 20 september 2016, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de beslissing werd gevoegd, en dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde oersoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.08.2015. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

** Verwijzend naar het medisch attest *d.d.* 16-07-2015 van de hand van dr. J. H., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie met suicidaliteit. Deze depressie is sterk gerelateerd aan de onzekere verblijfstoestand en noopte al tot opname, de medicatie bestaat uit citalopram en trazodone.*

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Liberia:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag Medcoi met het uniek referentienummer BMA-5376

Aanvraag Medcoi met het uniek referentienummer BMA-5233

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar is in Liberia en dit zowel ambuland als in hospitalisatieverband, Eveneens beschikbaar zijn de medicamenten escitalopram en trazodone.

Er bestaat geen medische contra-indicatie voor betrokkene om te reizen.

Voor de mantelzorg kan zijn vrouw instaan, indien nodig.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Liberia:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen, Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier testâtes disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EH RM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de zorgen in Liberia.

Sinds 2003, het einde van de burgeroorlog, is Liberia begonnen aan de wederopbouw van het land. Zo zijn de gezondheidscentra terug functioneel en werd er een duidelijke gezondheidspolitiek geïntegreerd in het Nationale Armoede Bestrijdingsplan.

In de openbare gezondheidsinstellingen zijn de zorgen met inbegrip van de geneesmiddelen in principe gratis. In de privésector wordt er doorgaans een bijdrage gevraagd aan de patiënten. Er is geen groot verschil in kwaliteit tussen de zorgen in openbare en private gezondheidsinstellingen.

In 2007 heeft de regering het "Basic Package of Health Service" (BPHS) uitgerold. Dit is een pakket van gratis basiszorgen dat een burgers geboden wordt. Op het vlak van geestelijke gezondheidszorg werd er een Nationale Geestelijke Gezondheidszorg- eenheid opgericht die zorgt voor de coördinatie van het globale programma inzake geestelijke gezondheidszorg. Zo stelde deze de nodige kwaliteitsnormen op voor het BPHS inzake geestelijke gezondheidszorg.

Verder werd er een nationaal strategisch plan opgesteld en ook een basispakket aan zorgen werd geïmplementeerd. Ook werd er intussen een essentiële psychotrope medicijnenlijst ontwikkeld, en werd er werk gemaakt om het stigma inzake geestelijke gezondheidsproblemen te verminderen.

Het systeem van sociale zekerheid in Liberia dekt voornamelijk mensen uit de overheidssector. Veel werkgevers en werkgeversorganisaties zorgen voor een ziekteverzekering voor hun werknemers. Deze wordt deels gefinancierd via een bijdrage uit het maandelijks salaris en dekt ongevallen en medische zaken.

De geneesmiddelen, of medicijnen gelijkaardig aan de voorgeschreven medicatie, die betrokkene nodig heeft staan op de lijst van essentiële geneesmiddelen en zijn aldus toegankelijk en beschikbaar.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat "het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M." (arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012)

De partner van betrokkene legt tenslotte geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat zij eventueel zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Hieruit blijkt dat de medische zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat betrokkene op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar én toegankelijk zijn in Liberia."

Inzake de twee MedCOI-documenten wordt in dit advies het volgende overwogen:

"Aanvraag Medcoi met het uniek referentienummer BMA-5376

Aanvraag Medcoi met het uniek referentienummer BMA-5233

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar is in Liberia en dit zowel ambulante als in hospitalisatieverband, Eveneens beschikbaar zijn de medicamenten escitalopram en trazodone."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat deze twee aanvragen Med-COI met unieke referentienummers BMA-5376 en BMA-5233 er zich niet in bevinden. In het administratief dossier bevindt zich wel een "Questionnaire Acces to health care Liberia Medcoi-Belgium" van 12 september 2013, waarin op pagina 16 melding wordt gemaakt van het onderdeel "Mental Health" en onder meer vermeld wordt dat een psychiater werkt in een private praktijk. Ook bevindt zich in het administratief dossier een "Essential Medicines List Liberia (EMLL)" met publicatiedatum oktober 2011. Uit deze lijst blijkt dat Escitalopram niet wordt vermeld en Trazodone wel maar dat dit er niet beschikbaar is.

Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de informatie die vermeld wordt, met name dat de behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar zijn in Liberia en dit zowel ambulante als in hospitalisatieverband, en dat de medicamenten Escitalopram en Trazodone beschikbaar zijn, uit dit document van 12 september 2013 en uit deze medicijnenlijst van oktober 2011 blijken. De vermelde informatie kan dus enkel blijken uit de twee aanvragen MedCOI met unieke referentienummers BMA 5376 en BMA 5233, die zich echter niet in het administratief dossier bevinden dat werd ingediend in het kader van huidige procedure met rolnummer 213 248, ontvangen door de Raad op 12 december 2017 en dat start met informatie die dateert van eind 2015. De Raad is ervan op de hoogte dat verzoekers verschillende procedures bij de Raad hebben ingediend, maar huidige zaak met rolnummer 213 248 betreft enkel het beroep tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat kan verwacht worden dat hieraan alle informatie specifiek inzake verzoekers medische toestand werd toegevoegd.

Bij gebrek aan deze stukken in het administratief dossier, kan de Raad zijn wettigheidstoets niet uitvoeren en niet nagaan of de in het advies vermelde gegevens stroken met de stukken zoals die zich in het administratief dossier bevinden. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET